2
36 ÅRGANG
Febr.
1952

SPEJDERNES MAGASIN

2 HISTORIER

Man taler om god samvittighed og dårlig samvittighed uden egentlig med ord direkte at kunne forklare, hvad det er, men vi har alle en fornemmelse af ordet. Vi ved med os selv, hvad det er — kender allesammen den ubehagelige fornemmelse det er at have dårlig samvittighed og den følelse af ro i sindet det giver, når man har en god samvittighed. Det er i virkeligheden et af de ord, som det ikke er nødvendigt at have en definition på. Når nu alle ved, hvor ubehageligt det f. eks. er at have dårlig samvittighed, hvorfor undgår man så ikke at få en sådan fornemmelse? I stedet for at forklare det, skal jeg give et par eksempler, der bedre end lange, teoretiske forklaringer viser, hvad jeg mener.

Den første

Der var engang tre patruljeførere, raske, overmodige fyre. De blev enige om, at de ville tage nogle vandreplader, og da de nu som sagt var meget overmodige, blev de enige om at gå 60 km. Det skal lige siges, at de overhovedet ikke havde trænet. Glade og friske startede de en tidlig morgen ud ad landevejen. Det gik rask fremad og der blev ikke gjort mange hvil. Frokosten blev fortæret, og det gik videre. Efterhånden begyndte de at opdage, at det vist egentlig ikke var så let, som de troede at gå så langt. Da de havde gået 40 km, var de så trætte, som de sjældent før havde været. De bed dog tænderne sammen og fortsatte. 50 km blev nået og under opbydelse af megen vilje og ved at sætte de sidste kræfter ind vaklede de med et par hundrede meter imellem sig, afsted mod startstedet, ustandseligt hvilende sig. De nåede det, smed sig og glædede sig over overstået dyst. Den mest prosaiske af dem hev et kort frem og begyndte i stolthed at eftermåle ruten. Da vista sig, at de kun havde gået 58 km. Hvad nu? Ingen kunne kontrollere om de havde gået 58 eller 60 km. De så prøvende på hinanden, men nej. Uden at sige et ord fik de stablet sig på benene igen og begyndte atter at gå, dennegang kun 1 km tilbage og så til startstedet igen, men jeg kan forsikre jer, at det var 2 lange kilometre.

Den anden

Der var engang en meget stor spejderlejr. I denne lejr var der mange konkurrencer med flotte præmier og megen hæder at vinde. En patrulje havde sammen med en række andre meget dygtige patruljer kæmpet sig frem til finalen i en af dem. Kampen var hård, øvelserne mange og spændende. Patruljerne var meget dygtige og meget jævnbyrdige, så lige til det sidste lå de på linie, og det var meget uvist, hvem der ville vinde. Men den patrulje havde en meget ærgærrig patruljefører. Han ville gøre alt for at føre sin patrulje frem til hæder og ære. Og det gjorde han også. Han snød nemlig. Det var ikke ret meget, men det var ved en temmelig afgørende prøve. Ingen opdagede noget, men p. g. a. dette lille snyderi vandt patruljen prøven og dermed konkurrencen. Ved præmieuddeligen blev patruljen kaldt frem foran alle spejderne og fik overrakt sin præmie.

Dette var to historier om samvittighed. Jeg vil ikke gå nøjere ind på dem, men blot spørge: Hvem tror du har det bedst med sig selv, de 3 første patruljeførere, når de ser på deres 60 km plade, eller den sidste, når han ser på pladen, der smykker patruljestanderen?

Mogens.

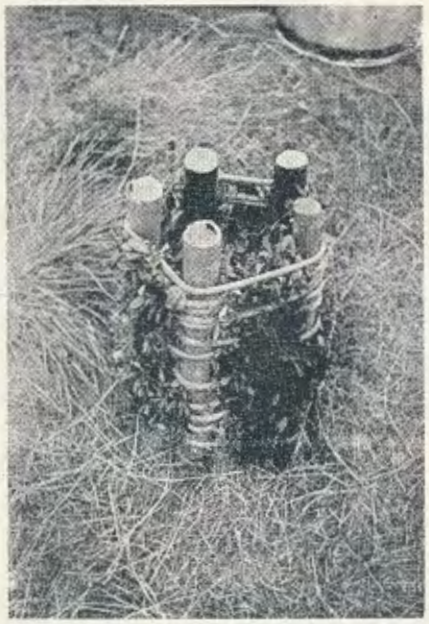

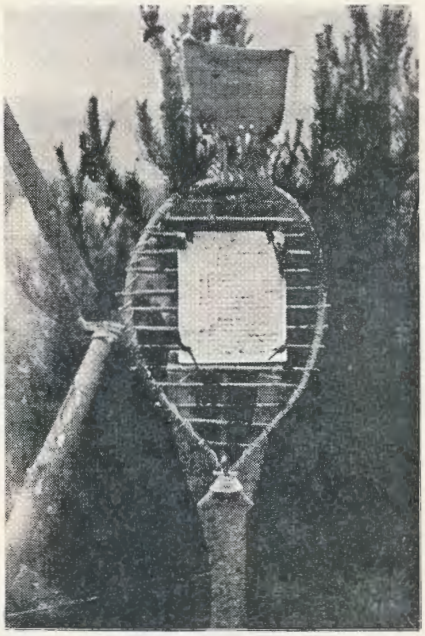

Vi viser endnu 2 gode lejrarbejder fra Grenaalejren – begge fra bæreren af korpsets stander – 1. Glostrup trop. — Til venstre ser du en papirkurv lavet af Falkene og til højre troppens opslagstavle lavet af Uglerne.

Forsidebilledet
er via Torben Wolff hentet på Cebu på Philippinerne og viser en spejderstatue foran spejderhovedkvarteret (omtalt i nr. 10 — 1951).

Til alle korpsets SKOVMÆND!

Lands-skovmandsturneringen 1952

Skovmænd. Så går det løs til påske. Den 10. april stævner korpsets 200 dygtigste skovmænd — eliten inden for troppene og divisionerne landet over — mod »Hylkedam« på Vestfyn for at deltage i den hårdeste og mest krævende spejderkonkurrence, der er set herhjemme.

2 gange før har der været afholdt lands-skovmandsturnering, og de udvalgte, der da har været med, vil kunne berette om spændende og nervepirrende oplevelser, om skovmandsopgaver af en sådan størrelse og kvalitet, at deres spejdermæssige kunnen og fysiske udholdenhed blev sat på hårde prøver, men de kan også fortælle om hyggelige og muntre timer enten ved lejrilden eller på hiken sammen med kammeraten fra troppen samt om den særlige spejdermæssige stemning, som fællesskabsfølelsen ved deltagelsen i disse ganske specielt tilrettelagte turneringer frembragte, trods konkurrencen mellem de deltagende hold. Mange af de deltagende skovmænd fra de to tidligere lands-skovmandsturneringer træffes nu som TAer inden for korpset landet over, deres minder fra »Hylkedam« står »brændt« fast i deres hukommelse som nogle af deres bedste spejderminder. Lyt blot til, hvad disse »veteraner« kan berette fra »Hylkedam«, lyt, til ørerne falder af — og lær af deres erfaringer. Eller læs hvad nogle af dem har skrevet her i Magasinet for september og oktober 1948 eller maj 1950.

De allerfleste af korpsets divisioner afholder under een eller anden form en udtagelses-turnering eller konkurrence mellem deres skovmænd nu i disse måneder. Yd dit allerbedste ved denne »prøve«, så får du chancen for at komme med til »Hylkedam« i den kommende påske, hvor nye eventyr venter dig. Og endnu et godt råd — udnyt tiden godt til at hærde dig og dygtiggøre dig yderligere — der er såmænd kun kort tid til påske. Træn i jeres skovmandspatrulje — tag ud trods vejr og vind — og bliv klar over, at I, selv om hænderne er valne af kulde og vandet slubrer i støvlerne, kan lave jeres primitive men derfor lige nærende og gode skovmandsmad, øv jer i orientering og korttegning og mandfolkeopgaver indenfor nødhjælp og pioneropgaver osv. — Nå, jeg vil ikke røbe nogetsomhelst, men de vågne af jer vil sørge for at gardere sig mod at blive kørt fast, de har deres anelser.

Det er som ved de tidligere turneringer Sven Buhl fra Odense, sammen med sine »veteraner« blandt dommerne, Stephan Heerfordt fra Viborg og L. P. Helmer Jørgensen fra Hillerød, der står for tilrettelæggelsen, så man kan vente sig det værste.

Der regnes med, at hver division stiller med mindst 2 2-mands-hold, men da divisionsholdene denne gang er afskaffet, er divisionerne mere frit stillet med hensyn til det antal skovmænd, de ønsker at stille. Skovmændene på et 2-mands-hold bør være fra samme trop. Der konkurreres udelukkende i 2-mands-hold dennegang.

Deltagerne skal være fyldt 17 år inden 1. juli 1952 og må ikke være fyldt 18 år skærtorsdag d. 10. april.

Prisen for deltagelse er 15 kr. pr. mand eksklusive rejsen, som skovmanden dog næppe selv vil komme til at betale.

AFSTED TIL HYLKEDAM!

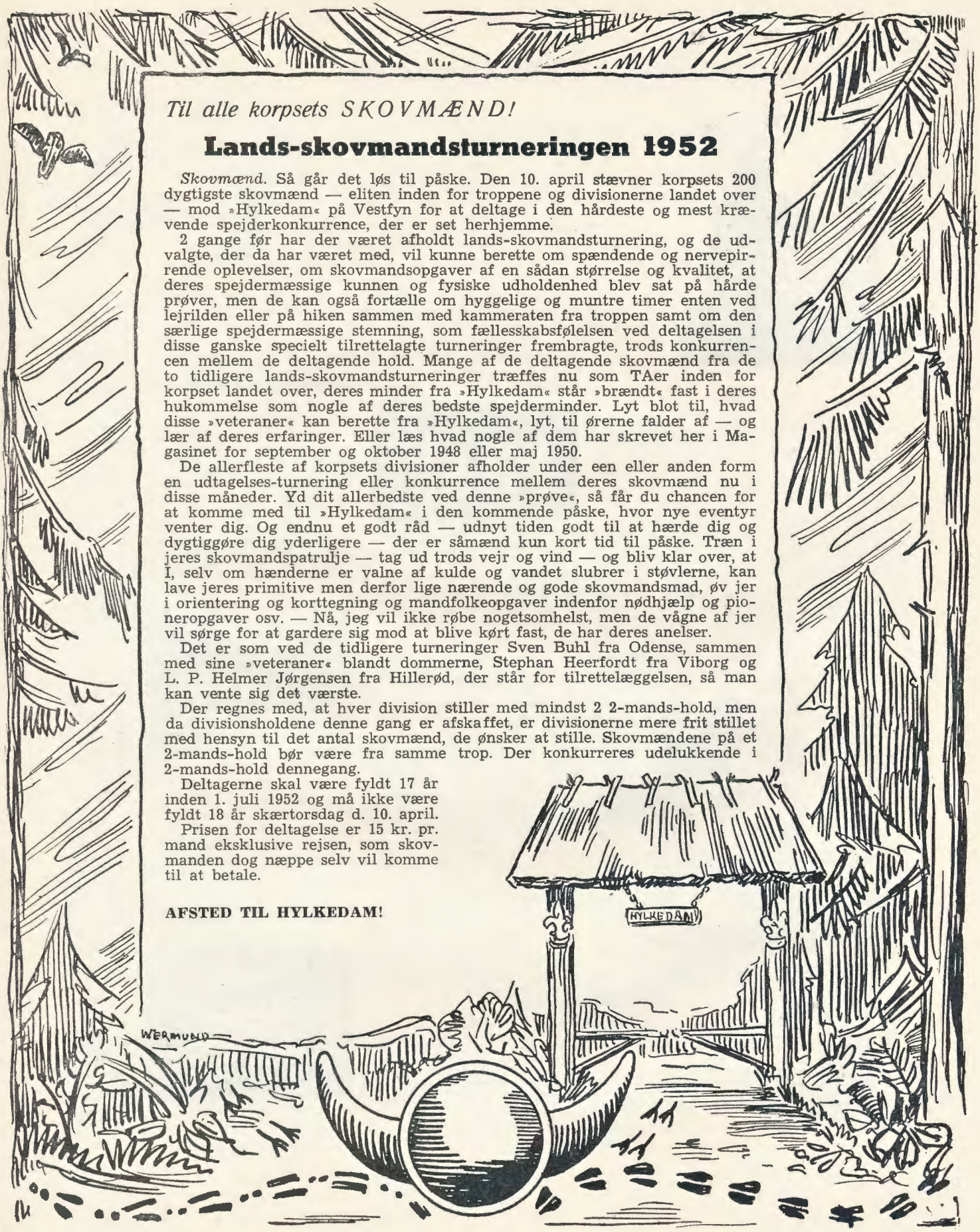

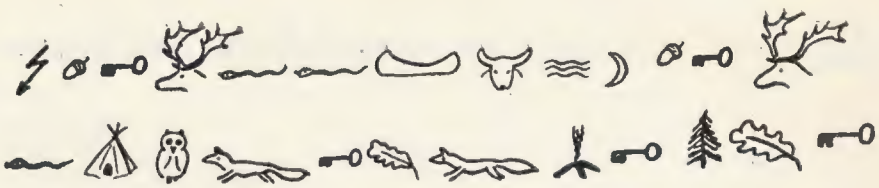

opstaaet med
ıer og følgerne
blev omkring
laget for en
ortbørn, assu-
geri, bestik-
d, omkring
gen afgjort
ıe blev slut-
dvokaten paa
ler fordi an-
ente dem af-
nme, og at man
aaregne tillæg-
le sager henvist
tse ved andre
en er sluttet
tilling — som
nisk udtryk.

v anholdt

affæren?
.8. da politi-
medhjælpere
edende under-
fremmest blev
ge Hasselstrøm
3. februar 1949
omgaaende til-
erne, at sagen
et omfattende
besluttet, at
til et sær-
r — 7. kam-
lev ledet af
an blev imid-
, og derefter
et og dermed
olitiadvokaterne
Nissen, fuld-
— naar der var
12—14 politifolk.
top maanederne
meget hektisk
Hasselstrøm be-
le-Ejner kom
e forskellige
dte at skin-
49 gik vi til
er *Johannes*

rupper

De besvær

et for at tale,
beviserne. Det
g i midten af
nne del af af-
oklaret. Jeg vil
ns ene hoved-
Hasselstrøm
hovedgruppe

Fra vor udsendte medarbejder har vi modtaget følgende beretning om forholdene på stedet:

Edmonton, mandag den 21. januar.

Medens sneen hviler tyst over de skønne skove her ved en af civilisationens forposter, Fort Knox, afpatruljeres endeløse skove og ødemarker af pelsklædte politifolk for at komme på sporet af pelstyvene.

Vi har kigget indenfor på fortet og genopfrisket minder fra vort besøg her sidst, da Nord West Politiet i forbindelse med ca. 200 frivillige hjælpere afslørede en bande udenlandske uransøgere. Her på Fort Knox sker der til stadighed noget. Her hersker travlhed, og det

En af de verdensbersømte politifolk fra den verdensbersømte Nord Vest politistyrke.

forstår man, når man lærer forholdene at kende.

Gennem distriktets mægtige nåleskove og henover ødemarkernes ensomhed suser vinterens isnende blæst, og i de frostklare nætter høres ulvenes tuden, medens træernes ved knager under frostens jerngreb.

Dybt inde i de skærmende skove lever i delvis afspærrede reservater resterne af 3 i sin tid mægtige og krigerske indianerstammer, der nu

Mystikken om de store pelstyverier fra Hudson Bay Compagniet endnu ikke hævet!

Nordvestpolitiets chef og to politifolk foran Fort Knox.

opretholder livet ved jagt og fiskeri samt forarbejdning af skindtæpper og lædervarer. Huronerne syd for Porcupine River, Mohikanerne nordvest og Delewarerne nordøst for floden. Indianerstammerne lever i almindelighed fredeligt side om side, men omstrejfende hvide pelsjægere og eventyrere kan ofte give anledning til stridigheder og uro, fordi de, når lejlighed gives, samvittighedsløst plyndrer indianernes udsatte fælder og for at dække sig selv giver nabostammen skylden. Når man endvidere erfarer, at en mænge omflakkende guldgravere hidlokket af hændelsesvise rige guldfund omkring Porcupines øvre løb trodser forbudet mod at opholde sig inde på indianernes territorier og under opholdet her uden skrupler ofte snyder indianerne i tuskhandel ved mod kostbare zobelskind at overlade dem værdiløse udrustningsgenstande eller, hvad værre er — og som er meget strengt forbudt — overlader dem våben eller forsyner dem med spiritus, så forstår man godt, at Nord West Politiets raske folk kan have nok at gøre hele året rundt med at udglatte stridigheder mellem indianerne og afpatruljere distriktet for så godt som muligt at holde et vågent øje med, hvad der foregår og evt. se at få fat i lovovertræderne.

Spredt i hele dette store distrikt både ved kysten og inde i skovene har Hudson Bay Compagniet sine jagtstationer, lagerbygninger og faktorier liggende. Dette gamle anerkendte handelscompagni har som bekendt kontrakt med regeringen om eneret på al pelsdyrjagt i distriktet lige med undtagelse af indianerterritorierne.

Under disse forhold er det let at se, at der trods »Rødfrakkernes« påpasselighed, må være rige muligheder for forskelligartet lyssky virksomhed for samvittighedsløse enkeltpersoner eller småbander. Man undrer sig derfor ikke over, om der står en velorganiseret bande bag de sidste måneders store pelstyverier og ondsindede sabotagehandlinger mod Hudson Bay Compagniet, men det er ikke så meget pelstyverierne, selv om disse er af ret store dimensioner, der interes-

Fort Knox

serer myndighederne mest, det er mere de i den allerseneste tid gentagne tilfælde af indianernes besiddelse af moderne automatiske våben samt rygter om spiritusorgier i indianernes landsbyer, der foruroliger Nord West Politiet, og man må håbe, at det meget snart vil lykkes politiet at komme på sporet af forbryderne og få standset deres virksomhed.

John Fraser.

Et kig ind i Huronernes reservat.

— De regner
— Ja, tallet
ligger deron
søges i et
kendte fø
forbryder
krigstide
af dem.
250 eft
række fo.
rancesvig,
kelse og
halvdelen h
ved retten, 7
tet af stats- e
grund af foræ
klagemyndighe
gjort ved tidl
følgelig ikke
straf. End
til forts
jurisdikti
paa grun
det hedde

Da Hasst

— Hvornaa
— I slutnin
advokat *Rolf*
gik i gang me
søgelser, der
rettet mod S
Han blev an
og selv or
stod, vist
meget v
forløb.
den sk
ligt und
mer, so
politiadvo
lertid syg
overtog je
sagen samme
Skander-Mad
mægtig *Valba*
størst pres pa.
For øvrigt v
april og maj 1
periode i kamm
gyndte at tils
med nye tilst
korruptionsfor
ne igennem,
anholdelse
Linde.

Sagen

— Den
med?
— Han
og saa mas
lykkedes jo
december 1
færen saa go
kalde den fo
gruppe med
spidsen —
er Johannes

10. REJSEBREV.

EFTERTRYK OGSÅ I UDDRAG FORBUDT

Port Moresby, Ny Guinea, i december 1951.

En måned på en ukendt sydhavsø —

I har sikkert alle hørt om polynesierne, den smukke, lyshudede race, der bebor mange af Sydhavets palmekransede øer. De fleste af polynesierne (maorierne på Ny Zealand, samoanerne, Hawaii-, Tahiti- og Tonga-folkene) har for mange år siden mistet store dele af deres oprindelige kultur, efter at den hvide mand kom til deres øer. Men på Rennell Island, en fjern og utilgængelig ø i Salomonsgruppen øst for Ny Guinea, bor et polynesisk folk, der indtil for kort tid siden var aldeles uudforsket og levede på stenaldervis; Rennell var derfor det sidste sted på jorden, hvor en moderne etnograf kunne have mulighed for at foretage studier over et primitivt polynesisk folks levevis.

Dr. Kaj Birket-Smith, direktøren for det store etnografiske museum i København, havde hørt om dette interessante folk, og ved at følge med Galathea åbnedes der omsider en mulighed for ham til at komme til Rennell og foretage studier og samle etnografiske ting til museet. Det blev desuden besluttet, at en af ekspeditionens filmsfotografer, Mogens Høyer, skulle følge med til Rennell; da der tillige var en enestående lejlighed til at foretage en omfattende indsamling og undersøgelse af øens næsten ukendte dyreverden, deltog også to zoologer: en af de unge laboratoriegaster, Harry Knudsen — og så altså mig. Og sikken en oplevelse, det blev!

Den blodige krig i Sydhavet.

Men vi vil starte forfra, helt tilbage til Port Moresby, hovedstaden i den australske del af Ny Guinea eller Papua. Efter at have taget olie her gik Galathea videre østover til den splinternye hovedstad i det britiske protektorat Salomonsøerne. Byen hedder Honiara, og I vil forgæves lede efter den på selv i det største atlas. — Under krigen gik det hårdt til mellem japanerne og amerikanerne i disse farvande, og den gamle hovedstad blev jævnet med jorden. Under deres kortvarige besættelse af øen Guadalcanal anlagde japanerne imidlertid en stor flyveplads tæt ved den dengang aldeles ukendte landsby Honiara. Under frygtelige kampe mand mod mand i den febertunge, kogende hede jungle, kampe, der strakte sig over måneder, erobrede amerikanerne efterhånden Guadalcanal og lagde p. gr. a. flyvepladsens nærhed deres hovedkvarter i Honiara. Da englænderne vendte tilbage under og efter krigen, overtog de bygningerne, og i dag rummer byen næsten 200 hvide.

Endnu taler kæmpemæssige, rustne vrag af japanske troppetransportskibe, der brændende blev sat på grund på stranden, og tomme patronkasser, bortkastede stålhjelme og sønderskudte jeeps midt i junglen om de forbitrede kampe, der rasede på denne fjerne slagmark, men snart vil havet og junglen have udslettet selv disse sidste spor....

Farvel til Galathea — og goddag til Rennell

Det var med en sær fornemmelse, at vi fire så gamle Galathea, der så længe havde været vores hjem, dampe af efter et par dages ophold for at tage på fiskeri i Salomonsdybet. Inden afgangen havde vi anbragt alle vore kasser med glas, sprit, formalin, bøsser, net osv. i land. Snart efter forlod vi selv Honiara for på den mikroskopiske regeringsbåd »Bina« at begive os de 200 km sydøstpå til Renell-øen. Det blev en skrap tur i den høje passatsø, og vi var med tugt at melde alle søsyge, hvilket vist især må tilskrives »Bina«s fuldstændigt fjantede bevægelser i søen. Mest medtaget var MacKeith, en engelsk koloniembedsmand, der af regeringen blev sendt med os, bl. a. for at fungere som tolk.

Hvordan Rennell opstod.

Men alt har en ende, og andendags morgen dukkede Rennell op, og i flere timer sejlede vi langs med øen for at nå frem til ankerpladsen. Rennell er en mærkelig ø. Ved du, hvad et atol er for noget? Hvis ikke, kan jeg betro dig, at det er et ringformet koralrev, der omgiver en lagune. Uden for revet går det som oftest brat nedad til store dybder, flere tusind meter. Hvis du nu tænker dig et sådant rev af aflang form hævet 100 til 150 m op over havets overflade, så har du Rennell, der altså ovenfra ligner et langstrakt fad med det fordums randrev som en højderyg hele vejen rundt ud mod havet. Ude fra søen kunne man se den over 100 m høje, næsten lodrette koralvæg som en mur, hvorpå træer og buske søgte — og som oftest fandt fodfæste, undtagen på de helt lodrette partier.

Vi sejlede ind i den store Kanggava-bugt midt på sydkysten og kastede anker i respektfuld afstand fra det smalle kystrev, hvorover brændingen bruste. Efter at have installeret os selv og vore mange kasser i et stort, rummeligt hus på pæle, klatrede vi til vejrs ad den snoede, ujævne sti, der førte op gennem en slugt i skrænten for at se, hvordan der så ud ovenpå. Først kom vi igennem et dyrket område med den kartoffelagtige yamsplante og det melonagtige papayatræ og nåede så urskoven, der bortset fra de få og meget spredte rydninger dækker hele øen, der er 60-70 km lang og op til 15-20 km bred. Men sikken en skovbund! Den bestod naturligvis af koralklippe, og denne var af årtusinders regnskyl blevet furet og grubet — som en endeløs blokmark med koralblokke i alle størrelser og med knivskarpe kanter og sylespidse toppe. Og ud og ind mellem blokkene et filtret virvar af rødder, træstammer og lianer, der sine steder gjorde en fremtrængen umulig. Et kompas-orienteringsløb i det terræn ville så sandelig byde på visse forhindringer!

Landsbyen, vi boede i, hed Lavanggu, og den lå, omgivet af kokospalmer, på en kilometerlang, smal stribe af sand, der på dette sted skilte havet fra den stejle klippevæg.

Kvinder på en udriggerkano på søen.

Vandforsyningen var noget af et problem. Da regnvandet straks forsvinder i de mange sprækker i øens overflade, findes der ingen vandløb. I den første uge, hvor det ikke regnede, så vi kunne opsamle regnvandet måtte vi derfor tage til takke med noget brakvand, der et sted sivede ud af klippevæggen. Det smagte ærligtalt mindre godt; men i løbet af den uge nåede vi at vænne os nogenlunde til det, selv i form af brakvandsthe eller -kaffe, men vi hilste nu alligevel det første regnskyl hjerteligt velkommen..

Vore venner — rennelleserne.

De rennellesiske mænd er statelige folk, slanke og muskuløse, med lys hud og højt, kruset hår, der minder om en garderhue. Kvinderne er mere klodset bygget, med korte, tykke ben og en tung gang, der sikkert hidrører fra, at de lige fra barnsben må bære tunge byrder af yams og kokosnødder fra de dyrkede områder til bopladserne, tværs igennem det uvejsomme terræn.

Under vort ophold foretog MacKeth en folketælling. Den foregik på den måde, at han sammenkaldte en repræsentant for hvert af de forskellige distrikter og udleverede til dem nogle stokke med og uden bark (for henholdsvis mænd og kvinder) og af forskellig længde (for voksne, børn og spædbørn). Derpå vendte disse repræsentanter tilbage til deres distrikt og skar et hak i stokkene for hver indbygger i distriktet; for hver voksen mand blev der skåret et hak i den længste stok med bark, for hver dreng i den mellemlange stok med bark osv. Dette gav, da stokkene blev samlet og hakkene talt op, et samlet befolkningstal på 1009 sjæle.

Rennelleserne er venlige og ligefremme,

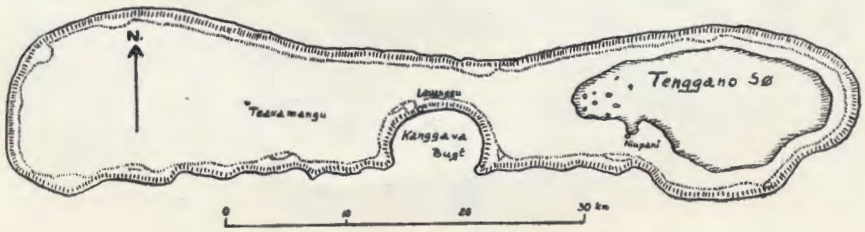

Øen Rennell, hvor Torben boede en måned.

har let til smil og lever et sorgløst liv uden mere legemligt arbejde end højst nødvendigt. Vi var der tilstrækkeligt længe til at lære adskillige af dem særdeles godt at kende. Det var interessant at se, at ganske som blandt hvide fandt man alle slags typer repræsenteret: den stille, forsagte, den brovtende, selvglade, den underdanigt sledske, den tilbagetrukne og afmålte, den glade optimist osv. Der var mange prægtige mennesker, som det var en ære at kunne kalde sin ven.

Som nævnt er det kun 15-20 år siden, at Rennell begyndte at blive nogenlunde regelmæssigt besøgt. Alle midaldrende kunne derfor stadig huske, hvordan deres liv formede sig, før jernøksen og kniven kom til Rennell, og før de blev kristnede; på deres pidgin-engelsk kaldte de det »In old-fashion days long before time belong now« — »i de gamle skikkes dage længe før den tid, der nu findes!« Dr. Birket-Smith udspurgte ved hjælp af tolk fortrinsvis de tre gamle høvdinge, der kom ned til os i Lavanggu, og han fik efterhånden sammenstykket et klart og detaljeret billede af dette folks levevis i fortid og nutid.

Fra spyd med od af menneskekogler til barber»blade« af hajtænder!

Da det rygtedes over hele øen, at Birket-Smith (og vi andre) var interesseret i at købe redskaber, våben, smykker osv., der kunne illustrere deres liv, kom de dragende fra nær og fjern, og der kom en livlig byttehandel i gang. Vi tilbød fiskekroge, glasperler, maling, billige piber, det såkaldte stick-tobak, der ryges af indfødte fra Alaska til Sydhavet, tændstikker, gamle barberblade og — når det kom højt — skjorter, uldtrøjer og brogede bomuldstøjer til lændeklæde. Herfor erhvervede vi først og fremmest mest til Etnografisk Museum en righoldig samling. Af våben omfattede den bl. a. svære køller, formet som korte pagajer eller med stjerneformet eller rillet hoved samt spyd og pile med od af menneskeknogler. (Her kan det lige indskydes, at kannibalisme var ukendt på Rennell til forskel fra mange andre Sydhavsøer. Men i »old-fashion times« osv., da de gode rennellesere nu og da morede sig med at slå hinanden ihjel, fjernede de kødet fra de dræbte fjenders overarme og lår og hjemførte knoglerne, hvoraf de forarbejdede de sylespidse odder. Desuden fik vi pragtfulde halsbånd af tænder af den flyvende hund, (en stor flagermuseart, der findes på øen), ørenringe af skildpadde, smukt flette-bastarmbånd og fine tasker og måtter kunstfærdigt flettet af skruepalmens og den vilde banans bladfibre. Dernæst stenøkser, skeer af tilskårne perlemuslingeskaller, kokosnød-vandkrukker og -beholdere til kalk til betelnødstygning samt barber»blade« af hajtænder og muslingeskaller, hvormed skæghårene blev trukket ud et for et! Senere, da de første hvide kom, var flaskeskår det foretrukne, indtil de forfængelige mandfolk omsider begyndte at tiltuske sig brugte barberblade. Endelig erhvervede vi et par gamle, udskårne ceremonispyd, en hellig pagaj, der i gamle dage sad stukket ind under taget på den hytte, hvori en bestemt af guderne holdt til — samt et høvdingestav, der tidligere ikke måtte berøres af andre end høvdingen selv.

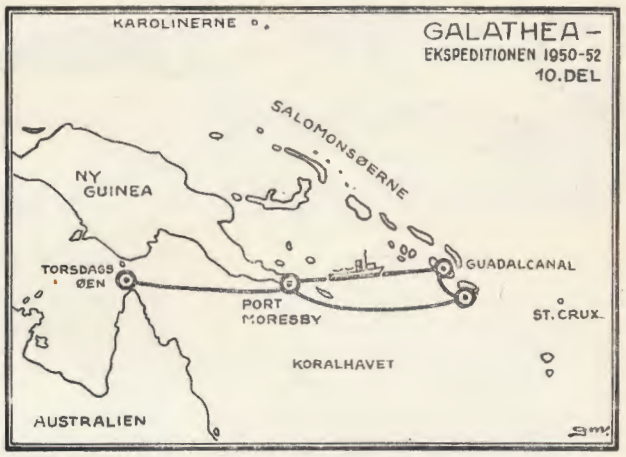

Halsbrækkende stier.

Vi foretog to ture ind i landet fra Lavanggu. Den første førte vestpå og blev en krævende march. Vejvæsnet på Rennell lader en del tilbage at ønske — veje findes ikke, kun smalle, bugtede stier, som fører op og ned over koralblokkene, der mange steder er mosklædte, fugtige og glatte, så man meget let glider og først standser, når ens ben rammer hårdt og inderligt mod et af de allestedsværende, knivskarpe fremspring. Hen over denne undergrund vandrede vore tretten bærere frejdigt afsted på bare fødder og med byrder på 15-20 kg på skulderen. Men deres fodsåler er rigtignok også som rågummisåler, furet af næsten centimeterdybe skår fra koralklippen, som dog ikke har nået at skære igennem ind til kødet.

Henimod solnedgang nåede vi vort mål, Teasvamangu, hjemstedet for en af de tre høvdinge og en ret anselig yams-, papaya- og kokosplantage. Den følgende dag så og filmede vi bl. a. fremstillingen af tidligere tiders barklændeklæde, tapa. Barklaget skrælles af i flager af et bestemt slags træ, tørres over ild, udbløddes i vand, skrabes og bankes med en rillet hammer, så det bliver blødt og bøjeligt, hvorpå det farves gult med plantesaft.

Måneskin- og polynesierdanse.

Om aftenen sad Mogens og jeg og sang sammen med en større flok rennellesere. Vi foredrog bl. a. »Sov mit barn, sov længe« tostemmigt, så ikke et øje var tørt, og lærte dem »Jeg gik mig ud om kvælden« (kukkuk-sangen), som de syntes svært godt om. Vi fik efterhånden heppet dem gevaldigt op, og pludselig begyndte de at danse for os. Til langt hen på de små timer sad vi og så på dans efter dans, de fleste udført under taktfuld trampen, spring og slag med armene og ledsaget af en magtfuld sang. »Musikken« leveredes af slag med træstokke på kanten af et stort, halvmåneformet »klangbrædt«, den eneste form for musikinstrument, der kendes på Rennell. Det blev en stor og uforglemmelig oplevelse. ikke mindst fordi det hele var kommet uopfordret. Senere filmede Mogens dansene nede i Lavanggu, men der var slet ikke den samme kraft og vildskab over dem som den nat i Teavamangu....

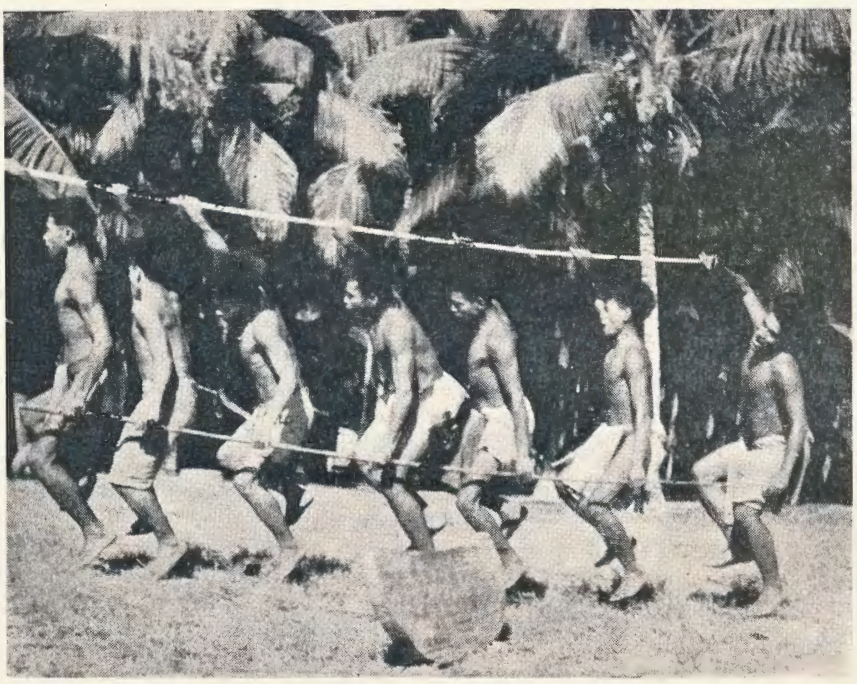

En dans med to lange kæppe. I forgr. klangbrædtet, der ikke bruges under denne dans

Sydhavets største sø

Den anden tur gik østpå til søen. Da Rennell i sin tid blev hævet, foregik hævningen stærkest mod vest, hvor også lagunen inden for randrevet blev tørt land. Mod øst derimod bevaredes lagunen som en stor ferskvandssø, eller rettere en svagt brak sø, den største i Sydhavet. Heroppe ved søen boede Taupongi, den øverste af de tre høvdinge, og vi var gæster i hans hytte i de to dage, vi var der. Heroppe lykkedes det os at få filmet fremgangsmåden ved tatoveringen, der er så karakteristisk for alle polynesiske folk og på Rennell udføres med megen kunstfærdighed. Den sodede røg fra en særlig, brændbar oliesten opsamles i en kokosnøddeskal, der anbringes over den sodende sten. Soden opløses i lidt vand, og med et fint strå tegner den kvinde, der forestår tatoveringen, mønstret på huden af den mand eller kvinde, der skal tatoveres. Derefter bankes soden ind i huden med en fiskeknogle, der er forsynet med fire fine, meget spidse tænder i enden. Også fremstillingen af fiskenet blev

filmet. Linen spindes af bast, der rives af en lian og tvindes ved rulning med håndfladen over låret, hvorefter nettet flettes.

Om natten var jeg på fiskeri fra udriggerkano på søen. Fiskene lokkedes til af en klart lysende fakkel af et brændende, tørt palmeblad og fangedes med et finmasket stangnet.

Mit livs bedste woodcraft-tur!

Tro nu ikke, at Harry og jeg kun byttehandlede og sang kukkuk-sange. Nej, fra årle morgen til sen aften havde vi travlt med at samle dyr og konservere dem. Rennell er et så begrænset område, at vi i den tid, vi var der, havde god mulighed for at få samlet repræsentanter for de fleste af de dyrearter, store og små, der har fundet et hjem på denne ufrugtbare ø — hvis vi vel at mærke gjorde noget ved det.

Sagen er, at dyreverdenen på små, isolerede oceanøer gennemgående er ringe kendt, ikke mindst i dette område, og et nøje kendskab til faunaen, både den flyvende og den ikke flyvende, vil kunne fortælle meget interessant om, hvorfra dyrene er kommet, hvordan de har tilpasset sig de naturforhold, øen byder på, og i hvor høj grad de kår, hvorunder de lever, har ændret deres oprindelige udseende osv.

Med hjælp af et par voksne mænd og nogle ivrige drenge samlede vi alle slags dyr på alle slags lokaliteter, som tænkes kunne: urskoven nær kysten og midt inde på øen, de dyrkede områder, søbredden og søen, pamelunden ved Lavanggu, sandstranden, revet m.m. Dedudover skød eller fangede vi flagermus, skød og skindlagde fugle og studerede deres levevis og stemmer, fiskede og gik på opdagelse, kort sagt dyrkede woodcraft, så det kunne forslå noget.

Tusindvis af dyr.

Nogle af de bedste fund af større dyr skal jeg lige omtale. Af pattedyr var der tidligere kun kendt den nævnte flyvende hund; derudover fik vi fire arter af mindre flagermus, den mindste ikke større end en tommelfinger. Vi fik knapt 50 fugleskind, tre store firben (varaner) og en masse mindre samt en kvælerslange på små 3 m; vi måtte bringe den levende med tilbage (!), da vi ikke på stedet havde mulighed for at slå den ihjel uden at ødelægge den. Desuden flere mindre slanger og tre havslanger, de to af dem som andre havslanger fra saltvand, men den tredie en overordentlig interessant art, der i sin tid må have levet i lagunen og så har tilpasset sig til de ændrede forhold, efterhånden som søen er blevet mere og mere fersk. Vi fik en ret stor havskildpadde, hvis kød betød en kærkommen afveksling på den ensformige kost, samt en enkelt stålorm, hvorimod der ikke findes nogen frøer og tudser på Rennell.

Der var kun to arter fisk i søen, men oppe ved Teavamang gjorde vi en sensationel fiskefangst: i en lillebitte vandansamling mellem kalkklipperne fangede en af de indfødte en prægtig ål, så lang og så tyk som en voksen mands arm. Der var 12 km til den nærmeste kyst og ca. 25 km til søen, så hvordan den er kommet der, er foreløbigt en gåde — over land eller ad underjordiske kanaler? Fra havet fik vi flyvefisk og pragtfuldt farvede koralrevsfisk.

Og så ventede vi på skib....

Det var påregnet, at vi skulle være på Rennell i 14 dage, hvorefter vi skulle hentes tilbage til Port Moresby af en lille paketbåd, der skulle sendes ud for at hente os. Men tiden gik, og der kom ingen båd. Det nyttede ikke at telegrafere eller sende et harmfuldt brev — vi var og blev totalt afskåret fra omverdenen. Flere og flere af vore forråd slap op, så kosten i højere og højere grad kom til at bestå af yams, kokosnødder, tørre ris og elendigt sejge haner — morgen, middag og aften. Tobak havde vi ikke mere af, og — hvad der var det værste — vor formalin- og spritbeholdning og Mogens' film slap uhjælpeligt op. Vi zoologer klarede os endda, fordi vi kunne koncentrere os om fugle, insekter og skaller, der ikke kræver konserveringsvædsker.

Den såkaldte slangedans: Lavanggu.

Så endelig en dag efter 14 dages venten og på et tidspunkt, hvor vi havde forliget os med, at vi var glemt eller opgivet af alle uden for vor lille øverden, så endelig en dag medtes der skib. Det var ikke vores paketbåd men et lille handelsskib, der kom ned fra Honiara for at hente copra (tørret kokos til olieudvinding) og tage os med tilbage, hvis vi endnu var i live. Det var vi, omend noget slankede, og et par dage efter tog vi hjertelig afsked med alle vore gode venner på Rennell og gik nordpå til Honiara. Hertil ankom så paketbåden fra Port Moresby et par dage senere — som den tredie i rækken efter to forgængere, der begge var brudt sammen og havde måttet vende tilbage til Moresby! Vi benyttede tiden i Honiara til at hælde frisk sprit og formalin på de af de større samleglas, der trængte til det og med at pakke 4 kasser med etnografiske ting og 19 med zoologiske og afsende dem direkte til Sydney i Australien.

På jagt efter Galathea.

Uden søkort og sekstant gik vi vestpå tværs over koralhavet — stolende på skipperens evne til, trods høj passatsø, strøm og vind, efter tre dages sejlads at kunne ramme en lillebite øgruppe, Laughlanøerne, ved begyndelsen af et farvand med mange uopmålte rev og småøer, der kun kan passeres i dagslys. Vi ramte heldigvis godt nok Laughlan, kastede anker for natten og var i land et par timer,

Det var et overordentlig afsides sted — der kommer måske et skib en gang om året eller hvertandet år. — Kvinderne i landsbyen var sværtet kulsorte med sod over hele kroppen fordi en lille dreng fornylig var død. I byens åndehytte fandt jeg nogle pragtfuldt udskårne tam-tam'er, men da mændene var borte fra øen på fiskeri, var det komplet umuligt at købe nogen, ligegyldigt hvad vi tilbød. Vi måtte gå med ufirrettet sag og blødende hjerte og iøvrigt trøste os over den smukt udskårne pagaj, som hver af os efter mange overtalelser havde fået lov til at byte os til.

Næste nat ankrede vi ved en lige så afsides ø, der var en næsten tro kopi af Rennell, kun betydeligt mindre og ikke hævet mere end 60-70 m. Efter en temmelig halsbrækkende klatretur op ad nedhængende trærødder nåede jeg op på toppen af øen og gik på opdagelse. Jeg ville have givet meget for at kunne være blevet der en ugestid og samle dyr for at kunne sammenligne dem med Rennells. Men vi måtte videre.

Efter adskillige forhindringer og et døgns ophold i Samarai, en regeringsby ved østspidsen af Ny Guinea, er vi så nået her tilbage til Port Moresby — kun for at erfare, at der ikke som ventet er øjeblikkelig flyveforbindelse til Australien og Galathea, der nu er nået dertil. Vi længes alle hjem ombord, og når du læser dette, er det jo nok lykkedes os at komme tilbage — håber

Torben.

Allmuligmanden

Lejrminder.

I det svenske spejderblad »Scouten« finder vi denne tegning fra en patruljevæg, hvor der er ophængt et stykke forkullet brænde fra det sidste lejrbål i de større lejre, som patruljen har deltaget i. En god ide! Patruljen er Ørnene i Vinsløv (Sverrig).

Hold fødderne tørre!

Skulle du engang komme ud for at du skal holde fødderne varme og tørre mens dine våde strømper hænger til tørre ved bålet, kan du klare det nemt med en avis. Du laver en art mokkasin som vist på tegningen og avispapiret holder dine fødder varme og tørre.

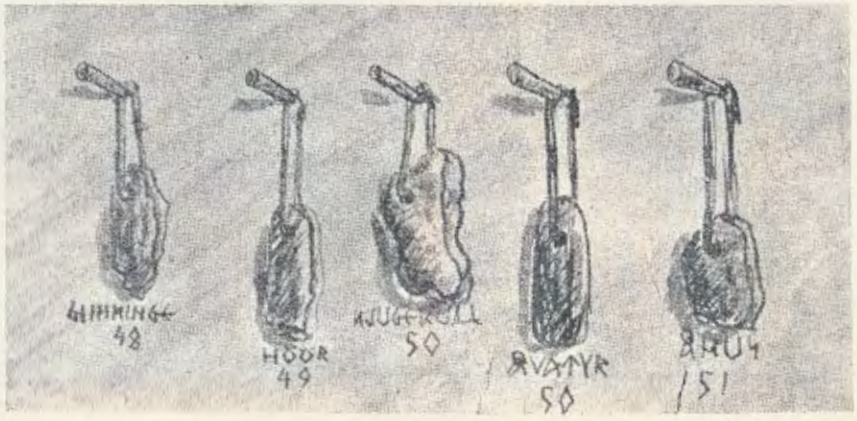

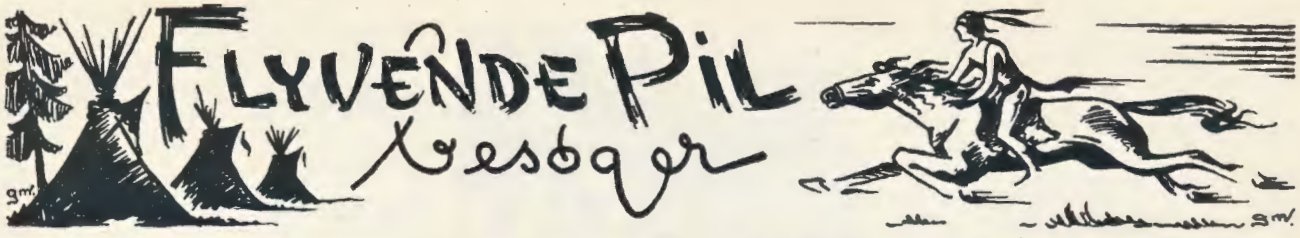

en tropsboplads

Jeg havde længe hørt rygter om at en trop, jeg kender lidt til, var igang med at indrette sig et eller andet sted på en ganske særegen måde, og så en dag fik jeg indbydelse til at »kigge« ned.

Dog blev det krævet, at jeg under ingen omstændigheder måtte røbe noget om bopladsens beliggenhed. Det er en tropshemmelighed.

Tropsføreren fulgte mig, først ad hovedvej, derefter bivej, markvej, skovvej, skovsti, og så var vi der. Skjult bag buskads til den ene side og af siv til den anden, lå fire patruljehytter. På pladsen var bygget lejrbålplads og brændeskjul. Patruljerne var i fuld gang med at arbejde på hytterne, men imens fortalte patruljeførerne om bopladsen.

Det begyndte med, at en eller anden udkastede ideen om at finde et egnet hemmeligt tilholdssted for troppens patruljer. Man gik patruljevis på jagt og inden længe viste der sig mange egnede steder. Efter en inspektionsrunde blev den nu benyttede plads kåret som den bedste og dens ejer, en flink gårdmand, gav tilladelse til, at man godt kunne låne det stykke jord indtil videre.

Og så lagde patruljerne og patruljeførerne råd om, hvordan pladsen skulle udnyttes, og man enedes hurtigt om, at hver patrulje på pladsen skulle bygge en patruljehytte. På grund af knebne pladsforhold måtte hytterne ligge tæt op ad hinanden og man enedes om at størrelsen 2 × 3 m ville være passende til formålet.

Den vilde jagt på gamle byggematerialer, brædder, kasser, cement, sten, tagpap, sækkelærred og meget mere begyndte. Det var nemt at skaffe, og alle udgifter til byggeriet afholdtes af patruljerne hver for sig.

Patruljeførerne fremviste hytterne, der er alle ca. 2 × 3 m i grundflade, taget er ret stejlt, for at skaffe plads opefter. Det er dækket af tagpap. Nogle hytter har dør i gavlen, andre i siden. Nogle gamle vinduer, fortrinsvis tagvinduer, giver lidt dagslys. Huset er bygget på en stenkant blandet med lidt cement og vægge og tag består fortrinsvis af dobbelt lag af forskallingsbrædder o. lign. Gulvet er stampet jord eller brædder. En enkelt hytte har en lille iskælder.

Alle patruljer har fået fat på en lille »heks«, der i den kolde tid varmer hytten op i løbet af nogle minutter. En del vægge er polstret ud med træuld overtrukket med sækkelærred. Gulvet er holdt så frit som muligt, men langs vægge er bygget bænke, der om natten benyttes som køjer. Enkelte steder er sengene bygget oven på hinanden som køjer. Bordene er til at klappe sammen eller til at hejse ned, så de hurtigt kan komme i brug ved spisetid.

Omkring »heksene« er muret med sten, og udførslen af røgkanalerne er beskyttet af metalplader. En enkelt patrulje har opfundet et nyt varmtvandssystem, idet en kvik spejder udenom »skorstenen« (et tagrør af metal) har fastsvejtset en firkantet benzindunk. Vandet hældes ned foroven og forneden er lavet en lille primitiv hane, så man nemt kan dreje op for vandet, der hurtigt bliver godt varmt.

Den kilde, der forsyner bopladsen med vand, er ved hjælp af rør bygget op, så man nemt kan få det friske vand i vandspanden.

Der er hyggeligt i hytterne. De fleste har et skab eller hylder til patruljerekvisitter, en flagermuslygte giver det fornødne lys og på væggene hænger patruljetrofæer, deriblandt flere i Grenaalejren erobrede totemstokke.

Jeg får lov til at tage nogle billeder og tilladelse til at skrive om hytterne i Magasinet, inden jeg tager af sted fra de fire patruljers boplads. Tak Ørne, Falke, Ravne og Orillia.

Bopladsen.

EN GOD FØDSELSDAGSGAVE

Når folk spurgte Baden-Powell, hvad han ønskede sig til sin fødselsdag, svarede han altid: »Gør en good-turn ekstra!.« Han ønskede altså ikke selv at få noget i gave, men tænk på det den 22. februar, hvor B.P. kunne være fyldt 95 år. Tænk, hvis 5 millioner spejdere gjorde en ekstra good-turn den dag. Det kunne blive til noget! (Husker du forresten den ene hver dag?)

GRADNET M. M.

Hver dag i radioen kl. 17.20 kan I høre speakeren give søfarten nogle oplysninger, hvor positionerne bliver opgivet i nogle mærkelige tal. F. eks. siger hun: »drivende mine observeret på pladsen 55° 22' 18" n. br., 12° 11' 27" ø. lg. Måske I synes det lyder frygteligt svært, og at det finder du aldrig ud af osv., — men med det som med alt andet — det er let når man kan det. Denne artikels opgave er så at forklare begreberne: længde og bredde, for jer.

Ved at betragte tallene her, og ved at høre tilsvarende i radioen, får du den tanke — hvis du da har læst artiklen i forrige nr. godt — at de i betænkelig grad minder om vinkler. Det er ikke så mærkeligt, for det er nemlig vinkler, hvilket du vil forstå om et øjeblik.

LÆNGDEGRADER

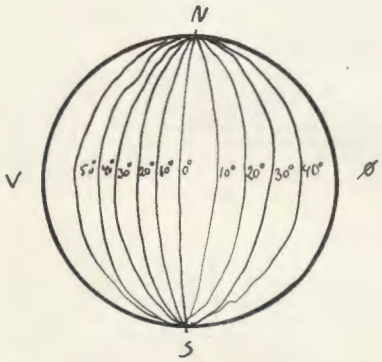

Man har tænkt sig Jorden (som jo på det nærmeste er en kugle) omgivet af en hel masse cirkler på langs og på tværs, således at de står vinkelret på hinanden. Lige meget hvor du går og står, løber der to cirkler igennem dig: din længde og din bredde. Det er disse cirkler man har kaldt de mystiske tal. Længdecirklerne, som hedder *meridianer* (middagslinier), går fra Nordpolen til Sydpolen. De mødes i polerne, så de bøjer altså til to sider. Der er 360 længdegrader hele vejen rundt, ligesom der er 360° i enhver anden cirkel; men i almindelighed regner man med 180° mod øst og 180° mod vest fra en bestemt begyndelsesgrad. Disse grader deles så i 60' à 60".

BREDDEPARALELLER

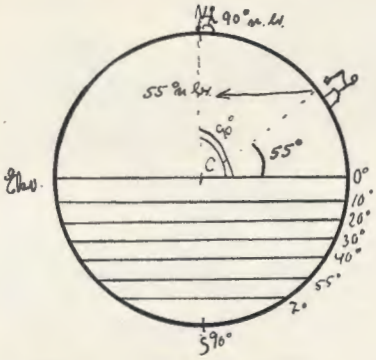

Breddeparalellerne, som står vinkelret på meridianerne, hedder sådan, fordi de er paralelle, dvs. løber i samme retning og aldrig støder sammen). Den mest kendte af dem er 0°, som kaldes *Ekvator*. Den er lige så lang som meridianerne. Alle de andre breddegrader bliver kortere jo nærmere de er ved polerne. Der er 180 af dem, således at Nordpolen har 90° n. br., og Sydpolen 90° s. br. Ekvator er et naturligt begyndelsespunkt, da den jo deler jorden i 2 halvkugler. Disse breddegrader deles selvfølgelig også i 60' à 60".

Det er straks værre at finde et begyndelssted for meridianerne, da de jo alle sammen er lige lange. Derfor har hele verden vedtaget, at kalde den, der løber igennem Greenwhich-observatoriet ved London, for 0° og benævne de, der ligger vest for denne vestl. lgd., og øst herfor: østl. lgd. På den måde opstår der et net af disse cirkler, som dækker hele Jorden. Det kalder man *gradnettet*. Så skal vi finde ud af, hvad de cirkler har med vinkler at gøre: Et steds bredde defineres som: *vinklen mellem stedets lodlinie og ækvatorplanet*. Det vil simpelthen sige vinkler mellem en lodret linie på det sted, hvor du står, ind til Jordens centrum, og linien herfra ud til Ekvator på den *samme* længdegrad. — Det er lidt svært at forstå, men prøv at læse det igennem en gang til; så går det bedre.

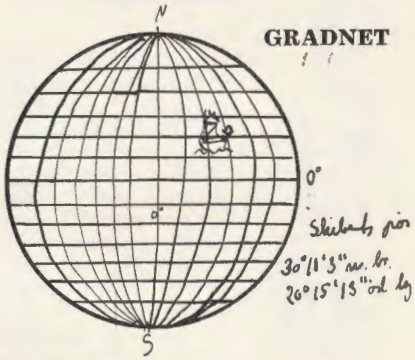

Et steds længde defineres som: *vinklen mellem stedets meridianplan og Grenwhich meridianplan.*

Det er også svært. Et plan er en flade. Et bord er et plan, og en væg er et plan. Tænk dig nu, at den meridian, du står på, og som jo går hele vejen rundt om Jorden, — at der imellem den cirkel var en flade — et plan, så kunne man kalde den stedets meridianplan. På samme måde har 0° et plan, og disse to planer skærer hinanden i Jordens akse, og den vinkel der derved dannes, udtrykt i grader, minutter og sekunder, er stedets længde. Disse to definationer forklarer, hvorfor polerne har bredden 90°, og ikke 180° som man måske ville tro.

Preben Thamdrup.

På dette kort kan du se hvad klokken er jorden over, når den er 12 i London — læs artiklen ovenfor.

Gråulv fortæller om ulve fra New Zealand

Jeg har lige hørt en sandfærdig historie om en ulveflok fra New Zealand, der havde et dejligt ulvelokale, hvor der var en mængde ulveting som ulvene havde samlet igennem mange år.

Men så skete der noget skrækkeligt. Deres lokale brændte ned til grunden og alle deres dejlige ting brændte med.

Det lykkedes dog ulvene at redde deres fine totempæl, og det var de meget glade for, for på totempælen stod ulveflokkens historie og deres mange bedrifter skrevet.

Du ved sikkert, at indianerne brugte totempæle. Før i tiden, da de hverken kunne skrive eller læse, og gerne ville fortælle deres børn, børnebørn og oldebørn om alt det, de havde udrettet, skar de billeder i totempælen forestillende deres spændende eventyr.

På toppen af pælen lavede de stammens totem, enten det nu var et dyr eller et fugl, som gav navn til dem. Ned ad pælen berettede de så med billeder og tegn, om alt det, de oplevede.

Totempælen anbragtes i midten af deres lejr, således at alle kunne se den og »læse« den. Indianerbørnene må have været stolte, når de kunne fortælle andre derom.

»Se,« kunne en af dem sige, »her er det, min far dræber den farlige bjørn.«

»Og her,« kunne en anden sige, »her er min bedstefader, da han modigt reddede landsbyen fra et overfald.«

Og således kunne de fortælle om store bedrifter fra gammel tid.

— — —

Også på den totempæl i New Zealand kunne ulvene læse om flokkens bedrifter. De kunne se, når blå bande havde været den bedste bande i divisionens turnering, de kunne se, at Tim, der nu er patruljefører, havde taget alle tolv duelighedstegn og meget andet.

Man forstår at ulvene var glade for, at de havde reddet denne pæl og kunne tage den med til deres nye lokale.

Der er mange, der kan fortælle historier, måske lægger de hver gang lidt til, og efterhånden bliver det en helt anden historie, men på en totempæl kan kun sande og virkelige historier og begivenheder skrives, og således synes ulve bedst om det — også ulvene på den anden side af jorden.

Gråulv.

Er du bange for styrtebadet?

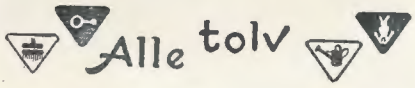

BF Ole Vilner.

BF Jens Winding.

Begge 3. Ordrup flok.

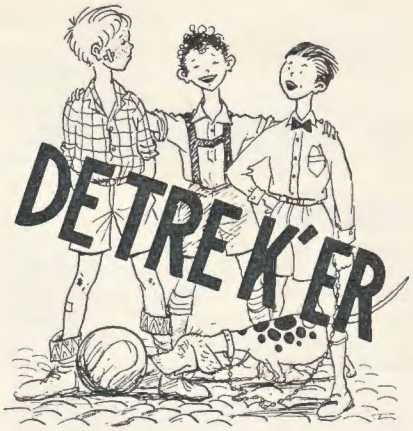

LIGAEN DANNES.

Som de sad og sludrede i kastaniekronen, hørte de en skarp trillefløjte, også hunden hørte den og gav sig til at gø; hver gang fløjten lød, gøede den. Nu viste fyren med fløjten sig under træet, det var jo en af drengene fra 3. klasse. De så, at han var præstens søn, ham Krille med pomadehåret, han var den sjoveste fyr i 3. klasse — så mod at erlægge 3 stykker bændellakrids fik han også lov at bestige hytten i kastaniehytten; han afslog dog at ryge, da det for nylig havde kostet en uges stuearrest. En, der var glad for Krilles ankomst, var hunden, der viste sig at være Krilles egen. Nu sad altså Kalle, Krølle og Krille i den dunkle hytte, aldrig havde de før snakket sammen, men tilfældigheder i form af en kludefodbold havde forenet dem, og da de hurtigt opdagede, at de havde fælles interesse i at lave sjov både her og der, dannede de en liga: »de tre K'er«; som æresmedlem blev Krilles hund »Kras« optaget i ligaen.

De aftalte at mødes daglig kl. 16 i kastaniehytten, men foreløbig skulle ligaen holdes hemmelig, hvorfor de efter at have svoret trofasthed overfor hinanden aftalte slet ikke at kendes ved hinanden på vejen og i skolen, thi alle tre var klar over, at store og vanskelige opgaver ventede ligaen »De tre K'er og Kras«.

DETEKTIVER.

»De 3 K'er« holdt hemmeligt møde på et loft ovenover et hønsehus i Krølles have. Medens aftenvinden tudede fælt gennem Lundkøbings tomme stræder underskrev ligaen en pagt med rigtigt menneskeblod, som man med store vanskeligheder fik til at flyde ud af eet af Kalles mange sår. Pagten gik ud på sammenhold, tavshed og på, at man særlig skulle tage sig af detektivopgaver. Ligaens nødsignal skulle være et tredobbelt ugleskrig. Dens kendingstegn skulle være tallet 13, således at dersom en af ligaens medlemmer sagde f. eks. »7«, skulle modparten sige tallet »6«. (6+7=13).

Efter mødet skulle ligaen hjem til Kalle, hvor Kalles mor ville byde på kaffe og æbleskiver. Inden da måtte dog Krille og Kras hjem på præstegården for at få lov til at besøge Kalle. De forlod mødestedet og gik muntert hen ad Skolestræde. Da de passerede skoleporten, bemærkede de lærer Aagaards karakteristiske skråmalede cykle. Ikke så snart havde Krille passeret cyklen, før en skummel og arbejdsklædt person forsigtigt så sig om og derpå i et sæt greb cyklen og trak af sted med den.

TYVEN FANGES.

Personen bar over skulderen en del værktøj og bl. a. et voldsomt koben. Krille var sikker på, at det var en forbryder, der,

Kan du pudse sko?

Sko er meget dyre og det gælder om at passe godt på dem. Jeg skal give dig nogle gode råd. Se på tegningerne. Når skoene er meget snavsede, skraber du først det værste snavs af med en kniv og børster skoene helt rene med en stiv børste. Så smører du skosværte på med en anden børste og pudser dem først efter med en tredie børste. For at de skal blive rigtig pæne, må du pudse efter med en klud. Nu skulle de være fine og blanke. — De to fyre til venstre for skoene, er to skobøjler. De sættes i skoene, når du ikke bruger dem og hjælper til at bevare skoene pæne. Snørebånd kan du nok selv skifte, når de går itu.

medens den afholdte lærer Aagaard sad på lærerværelset og rettede stile, ville stjæle hans cykle. Krille udstødte det tredobbelte ugleskrig og gemte sig sammen med Kras i skolens store papirkasse, til Kalle og Krølle kom styrtende.

Man iførte sig sorte halvmasker og gik så på sporet efter den formodede cykletyv. Kras i spidsen med snuden i jorden. Undervejs »lånte« man en flagline i en have. Så listede Kalle og Krille i en stor bue uden om den forfulgte for at modtage ham forfra, medens Krølle og Kras bagfra gik helt ind på livet af ham. Så gav Krølle Kras et signal, hvorpå denne med et sæt for op og satte sine tænder i tyvens mest kødfulde del. Derpå anbragte Krølle mundingen af en hundepistol i ryggen på den arme synder, hvorpå Kalle og Krille sprang frem og viklede den rædselsslagne bandit ind i flaglinen, således at han hverken kunne høre eller se.

POLITIET UNDERRETTES.

Da han nu lå der velforvaret og uskadeliggjort, gik drengene tilbage for at finde lærer Aagaard, men ingen var hjemme hverken på skolens lærerværelse eller i Aagaards hjem. Da man ikke kunne lade tyven ligge, skrev Krille, der jo i detektivsager var den snedigste, med fordrejet skrift en meddelelse til politiet om den fangne tyv. Meddelelsen blev med stor forsigtighed kastet ind gennem et åbent vindue på politistationen, hvorefter drengene skyndte sig hen i nærheden af fangen, der lå og vred sig og stønnede i sine bånd. Ligaen lagde sig i skjul bag en hæk for at afvente politiets ankomst.

Lidt efter ankom det stedlige politi, to rødmossede betjente i en gammel Ford. De løftede fangen op i bilen og kørte ned til stationen.

Da overbetjenten Hansen havde betragtet fangen et øjeblik, syntes han at genkende denne, det var bestemt ikke første gang, han havde set den person. »Hva' pokker, er det ikke adjunkt Aagaard?« udbryder han.

Peter Tini.

Næste gang: Hvordan gik det til??

Kong Volmers flok
der hører hjemme i Vordingborg, er god til at trave. Ikke mindre end 23 ulve var forleden ude for at klare de 30 km. Det gik flot.

Torben Wolff har, som du kan læse om på side 21, besøgt en lille ukendt ø, hvor der kun bor 1009 mennesker. Her er et billede af nogle drenge fra denne ø foran deres hjem, der, som du ser, står på pæle. De har sikkert aldrig hørt om ulveunger.

På udkig KORPSET RUNDT

Et jammerskrig fra 1. Sønderborg på Als —

lød gennem Sønderskoven, en stormende, regnfuld novembernat, da man fra en stejl skrænt observerede smuglere på stranden. Det var en begivenhedsrig nat. Begyndelsen var et ganske alm. orienteringsløb med KFUM-spejderne; alle patruljer hobede sig op ved stranden, hvor der skulle tændes bål (en temmelig drøj opgave i det vejr). Pludselig kommer en gendarm farende og beder om hjælp til at fange nogle smuglere længere borte. Mørke forstummede skikkelser sniger sig afsted med en gendarm og en skovløber og en velpudset toløber i spidsen. Pludselig opdages skumle skikkelser på stranden. Skud lyder i natten — nu gælder det. Det blev en hidsig jagt, hvor bl. a. en sagesløs person blev overfaldet. Han kom gående i skoven med en dokumentmappe under armen, hvis eneste indhold var et fyrtøj. Han havde hørt tale om spritsmugleri og ville gerne have fyldt det! Han blev anholdt og sammen med 2 andre smuglere ført til en ventende politibil, på et nærmere angivet sted i skoven. Under skarp bevogtning sattes kursen mod politistationen i Sønderborg. De blev dog nådigt sat af forinden.
NB! Den sagesløse person var uheldigvis en journalist, så vi undgik ikke et ordentligt referat i den lokale sprøjte.

Troppen har haft en løbende patruljekonkurrence de sidste 4 måneder, der afsluttes til jul. Patruljerne har kæmpet om en økse, der har skiftet ved hvert et møde og en tur. Den patrulje, der vandt, skulle besidde den til næste gang slaget stod. *Hyld.*

Spejdernes venner.

I enkelte byer landet over findes sammenslutninger kaldet Spejdernes Venner (eller lignende). Forældre og tidligere spejdere har sluttet sig sammen for at støtte spejderarbejdet. I Århus er Spejdernes Venner, der er en gammel institution, blevet omdannet til at omfatte støtte til alle spejderkorps. I december løb en meget stor tombola af stablen på Clemensbro (midt på strøget). Overskuddet anvendes i år til Det Danske Pigespejderkorps og Det Danske Spejderkorps.

I Randers hedder organisationen »Randers Kolonnes Vennekreds«. Den udsender hvert år en beretning om spejderarbejdet i byen og har et betydeligt medlemstal.

5. Århus trop øver røgsignalering.

Jens Hvass

har som tak for sin ledelse af Grenaalejren ved et divisionschefsmøde fået overrakt et sølvfad med lejrens bomærke indgraveret. Velfortjent!

En javansk kris

er udsat som belønning til den patrulje i Grænse divisionen, der først selv tjener penge til køb af et nyt spejdertelt.

Dygtige spejdere

i 1. Skive trop. De har deltaget i Sct. Georgsfejden 1951, hvor der deltog 21 patruljer fra alle spejderkorps. Både trop og flok placerede sig flot, idet både bander og patruljer erobrede alle 1., 2. og 3. pladser.

Bygmestrene melder sig.

Samtidig med at sidste nummer gik i trykken, meldte 7. Århus trop sig som de rette ejermænd til det omstridte lejrbord. Som sagt var bordet meget solidt og et godt eksempel for alle, så 7. kan være glade derfor. Hvordan de så ordner ordet »pindebrænde« med 5. Århus melder historien endnu ikke noget om.

Til færøerne.

Vitus Berings trop i Horsens forbereder sommerlejrtur til Færøerne.

NYE·NAVNE·TIL ÆRES·SIDEN

1. KL. SPEJDERE

7. Århus trop:
Bent Madsen.
Laksetroppen:
H. J. Larsen.
1. Hovedgård trop:
Axel Petersen.
5. By:
PF Leif Melchiorsen.
4. Nyboder trop:
PF Niels Eigtved.
2. Thisted trop:
Niels Rune.
Falkonerspejderne:
PF Kjeld Bendtsen.
Ermelundstroppen:
Niels Fredskilde.
Peter Anker.

RIDDERE

3. Odense trop:
PF Erik Bindslev.

VÆBDERE

Laksetroppen:
PF Jørn Fiil.
Gjøngerne:
PA Niels Andersen.
Ermelundstroppen:
Niels Fredskilde.

VANDRINGER

100 km
2. Thisted trop:
Niels Rune.
75 km
Gjøngerne:
PA Niels Andersen.
Jørgen Lund Hansen.
60 km
2. Hobro trop:
PF Erik Berthelsen.
PA Claus Mathiassen.
Niels Falkenberg.
5. Odense trop:
PF Raimond Nielsen.
4. Nyboder trop:
Tonny Mårtensson.
Skótalid F.L.Ø.T.T.
Sverri Midjord.
Egil Enni.
Terji Jacobsen.
Áki Dimon.

BLEV *Din* TROP NÆVNT DENNE GANG?

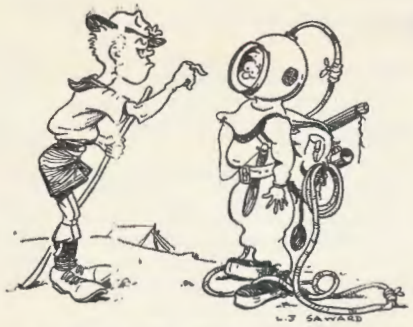

— Selvom det regnede lidt på sidste lejr, behøver du ikke at møde i det kostume!

3. Århus
har i år fået tilladelse til at opstille 2 fuglefodringssteder i Marselisborg skovene.

Juleneg.
Stærkodder trop — du ved fra Odder — har i december bundet og solgt juleneg. Det indkomne beløb anvendtes til velgørende formål.

30 tons jern.
Spejderne i Ålborg har påbegyndt en indsamling af gammelt metal. Byen inddeltes i 22 distrikter og mellem 200 og 300 spejdere var sat ind på opgaven. I løbet af den første indsamlingsdag samlede spejderne ialt 30 tons. — Et flot resultat, der nok giver en pæn skilling til troppene.

Et nyt duelighedstegn?
Spejderen, Jakielski, har fundet ud af, at der også burde findes et duelighedstegn benævnt APOTEKER. Han anfører betingelser herfor som følger:

Tegnet kan tages af spejdere, der har Nødhjælps-Brandværn- og Lejrduelighedstegnene. Spejderen skal være i besiddelse af en god smag, ligesom han må lugte godt. Han må kunne tage enhver slags medicin uden at fortrække en mine og være nøje inde i al slags pillearbejde. Han skal således på mindre end 60 minutter kunne forme og trille mindst 50 piller, hvoraf 5 jernbetonpiller, 10 stikpiller og 5 pupiller. Han må kende forskel på syrer og baser, herunder luftbaser, Han må være fortrolig med salg af håndsæbe, håndtag og håndkraft, kort sagt enhver forretning, der falder ind under den pharmaceutiske bestemmelse om håndkøb; men af praktiske, etiske og personlige grunde hører håndslag, håndgemæng, håndfæstninger samt hånd- og halsret ikke herunder, for ikke at tale om håndsrækninger. Ved examinationen skal han af 25 fremlagte lægerecepter kunne tyde mindst to.

VORT SVENSKE HJØRNE

Efter SCOUTEN

Pappa: Jan, du har inte tvättat dej i ansiktet i dag, jag kan ju se vad du åt till frukost i morse!
Jan: Vad åt jag då?
Pappa: Ägg.
Jan: Fel, det var i går!

Bengt: Vad fiskar du för nånting?
Olle: Guldfiskar.
Bengt: Inte finns det några guldfiskar här inte.
Olle: Nä, men det finns ingenting annat heller, så jag kan lika gärna fiska guldfiskar.

Är det din boll det här som ligger i min trädgård? frågade trädgårdsmästaren.
Kalle: Är det några fönster sönderslagna?
Mäster: Nä.
Kalle: Jo, då är det min.

Damen: Jag köpte tre skinkor här för en månad sen och dom var alldeles utmäkta. Har ni fått in fler av den sorten?
Slaktarn: Jodå, vi har en hel del.
Damen: O så bra! Om ni är alldeles säkar på att dom är av samma gris så vill jag ha tre till.

Især for skovmænd

OM BIVUAKKER

Af Gamle Vildsvin

Forleden blev jeg inviteret med nogle skovmænd på hike ud i det blå. Vi overnattede i en dejlig »vild« skov, hvor vi måtte gøre næsten hvad vi havde lyst til, og det gjorde sit til, at skovmændene eksperimenterede med at finde den rette form for bivuak. Vejret var koldt og blæsende, men vi havde dog fundet en plads, hvor der var nogenlunde læ.

Jeg lagde særligt mærke til to ting, som det nok kan være grund til at fortælle om. Den ene skovmand ville bygge sig en enkeltmandsbivuak, I ved af den slags man plejer at bruge på skovmandstur, men inden han begyndte at bygge, rensede han jorden på det stykke bivuakken skulle bygges på og tændte her et solidt bål uden høje flammer, men med godt tørt bøgebrænde. Da det havde brændt i nogen tid, flyttede han gløder og rester over til sit kogebål og rensede jorden omhyggeligt. Jeg var derhenne og prøvede at lægge hånden på jorden. Den var dejlig varm. Så satte han »kabobben« over kogebålet og gav sig til at bygge bivuakken over den varme jord, ligesom han lavede det sædvanlige tykke underlag. Da han senere kravlede til køjs i hytten, var det i en hytte med dejlig opvarmet »gulv«. Han påstod, at han sov bedst og varmest af alle tilstedeværende. Det er værd at prøve, men pas på brandfaren fra det store fladebål.

En anden skovmand påstod, at han i koldt vejr altid frøs i den almindelige bivuak. Han kombinerede derfor den alm. skovmandsbivuak med et reflektorbål på den måde, at han kun tækkede den ene side af bivuakken og lidt af fodenden på den anden side, der kastede en dejlig varme ind mod den skrå væg. Skovmanden forklarede, at reflektorbålet kaster sin varme ind mod bivuakkens skrå væg, igen kaster varmen mod den sovende. Det er sikkert rigtigt, og måske burde vi i højere grad bruge reflektorbålet i forbindelse med såvel skovmandsbivuakken som den almindelige halvtags hytte.

Gamle Vildsvin.

Kender du stjernebillederne? II *Af Mogens Jensen*

Sidste gang så vi, hvorledes man ved hjælp af Karlsvognen fandt polarstjernen og dermed verdenshjørnet nord.

Denne gang ser du et stjernekort med alle de vigtigste stjernebilleder indtegnet. Alle stjerner er ikke med; det er kun de klareste, der er aftegnet. Der er nemlig mange stjerner. Hvis det en aften er stjerneklart og du har god tid, kan du jo prøve at tælle, hvor mange der er. Det anses af de fleste for uoverkommelig opgave, men det er det nu ikke. Med det blotte øje kan man nemlig »kun« se ca. 3000 stjerner. Tager man en almindelig teaterkikkert til hjælp, kommer man op på ca. 15 000, og hvis man skulle være så heldig at komme til Californien og der få lov at kikke i verdens største kikkert på et observatorium, der hedder Mount Palomar, kan man se flere milliarder stjerner (1 milliard = 1000 000 000). For at få et begreb om, hvor stort dette tal er, kan vi tænke os, at man sad hver nat og talte en stjerne i sekundet i 12 timer i træk. Det ville så tage 64 år at nå til den første milliard, og der var jo flere. Og tænk så også på, at hver gang man har lavet en ny kikkert, har man fået øje på flere stjerner end man kendte i forvejen, så selv med denne kæmpekikkert er det altså i allerhøjeste grad usandsynligt, at man er nået så vidt, at man kan se alle eksisterende stjerner. Du vil måske herved forstå — også ved nogle andre eksempler, som jeg senere skal fortælle om — hvorfor man taler om astronomiske tal.

STJERNEKORTET

Nå, men tilbage til stjernekortet. Det første du skal gøre er at kikke lidt på det for at finde rede i det forholdsvis store antal enkeltstjerner og stjernebilleder, der ses. Prøv at finde »Store bjørn«. Ved nærmere eftersyn opdager du, at det jo er Karlsvognen, som vi sidst så udførligt på. De tal, der står på den er de samme som stod på tegningen sidst. Ved at anvende reglen om baghjulene findes polarstjernen også forholdsvis let og så er vi klar til at anvende kortet: Først klipper vi det eventuelt ud og klæber det op på pap, så er det nemmere at anvende. Derefter går vi ud i den stjerneklare nat. Først skal kortet nu, som alle andre kort, orienteres, så det ligger rigtigt. Vi holder det op over hovedet på os, drejer det således at polarstjernen og Karlsvogn (Store bjørn) ligger ud for de steder, hvor de står på himlen, og vi er så i stand til ved skiftevis at se på kort og himmel at stedfæste de fleste af stjernebillederne.

Nu er det imidlertid sådan, at det man ser på det flade stjernekort og det man ser på den hvælvede himmel, ikke altid minder så meget om hinanden, som man kunne ønske, og det derfor er svært at finde visse af de ting, man ønsker at finde. Af den grund vil der i det følgende blive givet retningslinier for, hvordan man finder de enkelte stjernebilleder på himmelen, samt for nogle af dem de rigtige karakteristiske træk. Det er så meningen, at man, når man skal finde noget, skal benytte både disse retningslinier og kortet.

STJERNEBILLEDER

Mellem Karlsvognen og Lille bjørn slynger Dragen sin hale. Dens hoved består af 4 stjerner, der danner en firkant og som står lige så langt fra Polarstjernen som stjernerne 1 og 2 i Karlsvognen i en retning 90° derfra, samme retning som Lille bjørn.

Forlænger man linien gennem 1 og 2 nedad ca. 7-8 gange træffer man stjernebilledet Løven. Den klareste stjerne i Løven hedder Regulus. Løven kan på vore breddegrader kun ses sent på vinteren og tidligt om foråret.

Forlænger man linien mellem 4 og 1 i Karlsvognen bagud (altså bort fra vognstangen) ca. 5 gange træffer man Capella, den lysstærkeste stjerne i stjernebilledet Kusken. Kusken er det værd at se lidt nærmere på, for kender man det stjernebillede, kan man ligesom ved Karlsvognen let finde Polarstjernen, altså retningen mod nord.

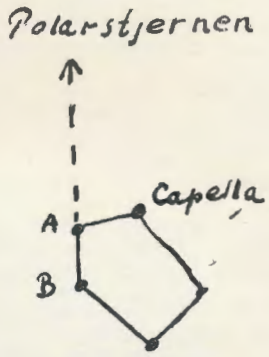

Her er en lille skitse af de vigtigste stjerner i Kusken. Forlænger man linien gennem A og B opad, vil man helt præcist ramme Polarstjernen.

Vi vender atter tilbage til Karlsvognen, som er vort faste udgangspunkt. Vi tænker os vognstangen altså stjernerne 5, 6 og 7 forlænget nedad med en jævn krumning. Vi træffer da Arkturus i stjernebilledet Bootes, en meget lysstærk rødlig stjerne. Forlænger vi den yderligere rammer vi Spica, som betyder aksel, i stjernebilledet Jomfruen. Denne stjerne står hos os meget nær ved horizonten og kan faktisk kun ses hen på foråret.

Det må være nok denne gang. Næste gang fortsætter vi med flere stjernebilleder. Dog lige en ting til slut. Ser du ved midnatstid i februar en meget klar stjerne som du ikke kan finde ved hjælp af stjernekortet, er det fordi det ikke er en almindelig stjerne, men en planet, Saturn — den med ringen. I en god kikkert kan ringen ses. Saturn vil ses i SØ omkring midnat.

BREV TIL DANSKE SPEJDERE FRA NEW GUINEA.

Galathea har aflagt et besøg i Port Moresby på Ny Guinea og fire spejdere (mon ikke Torben var med?) aflagde besøg hos 1. Papauan trop. Tropsføreren, Ben Heape, har i den anledning sendt os en hilsen fra hans trop. Han skriver bl. a.: (den 27. oktober):

»Jeg vil fortælle jer, at vi har jeres skib, Galathea, her i havnen i øjeblikket, og at 5 ombordværende, 4 spejdere og en far til 3 spejdere deltog i vort møde i sidste uge. Vi var meget glade for og stolte over at kunne byde spejdere fra den anden side af jordkloden velkommen her.

Troppen består af ca. 250 ulve, spejdere, skovmænd og rovers, der alle er indfødte og jeres spejdere, var de første spejdere, mine spejdere har mødt så langvejs fra. Vi fik et levende indtryk af vort verdensbroderskab.

I går viste jeres spejdere os Galathea og fortalte om de mange spændende eventyr, som de havde været ude for.

Jeg sender alle spejdere i Danmark vore bedste ønsker om »good scouting« og kan sige jer, at vi var meget glade for disse danske spejderes besøg.«

Som tak for hans hilsen har vi sendt Ben Heape og hans trop nogle fotografier af danske spejdere og en del numre af Spejdernes Magasin.

Magasinets stjernekort

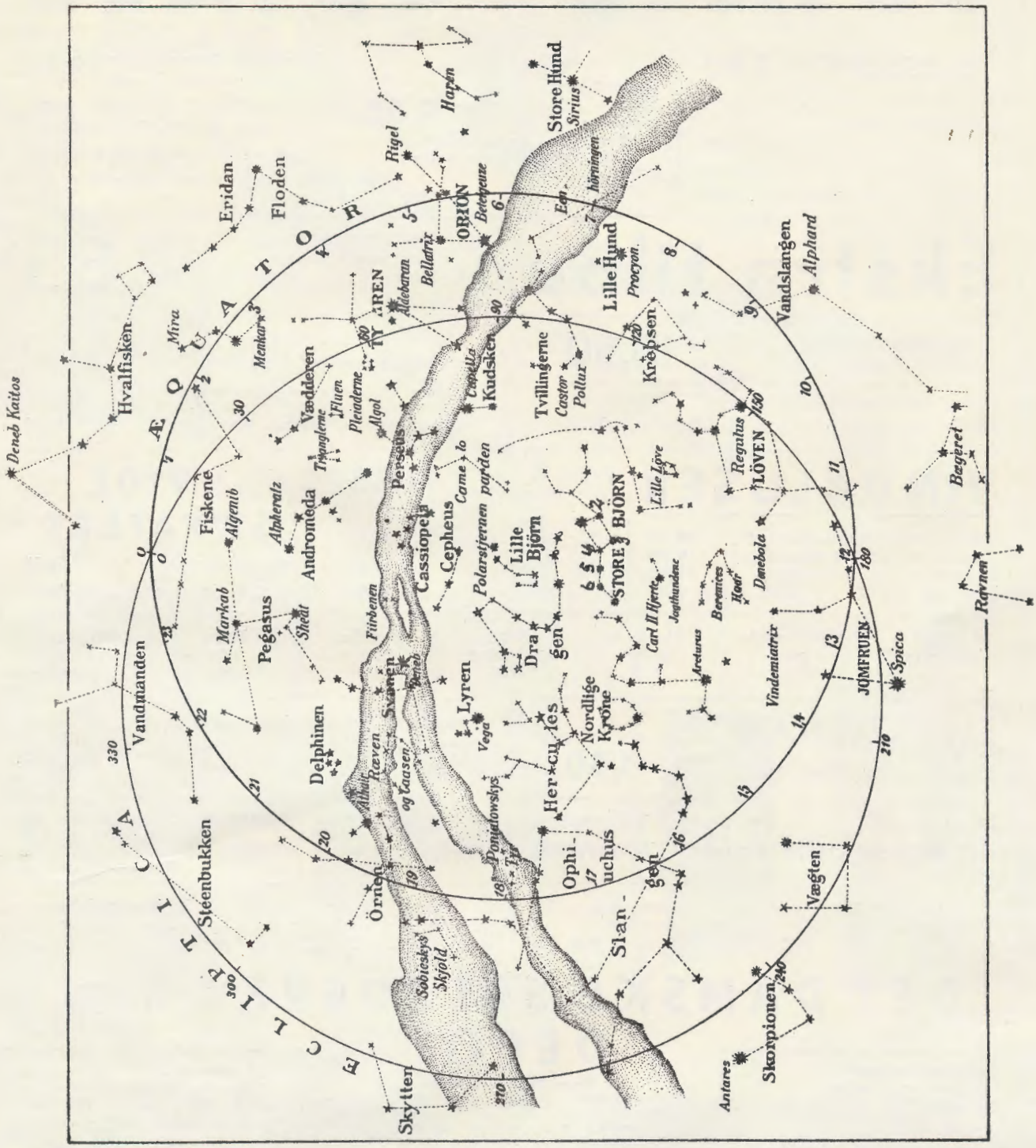

Stjernekortet er anbragt på denne side, for at du nemt og uden at ødelægge andre artikler, kan klippe det ud og klæbe det op på pap, så du kan bruge det ude.

UDSALG - UDSALG

Orig. norske skiluffer håndstrikkede **3,85**

Interlock-undertøj let smudsigt ..... ÷ 20 %

T-shirts — frit valg 5,85

FROTTÈ
Herreskjorter og bluser drap — blå — grønne bordeaux og hvide ... **9,85**
Frotté — damebluser og **Frotté drengeskjorter** frit valg 7,85
hvide — drap og gule

Mørkeblå skibenklæder heluldne — størr. 76—84 **19,85**

SKI — HALV PRIS

Skoblokke størr. 44—45—46 **85 øre**

Ekstra tilbud

SPEJDERBUKSER knagende stærke drapfarvet, hørlærred størr. 78—80—82 **4,85**

Oilskinds-regnfrakke med foer. størr. 38—40 **18,50**

Herre cardigans — drap og brun
Fin heluld kvalitet — kun få tilbage .. **24,85**

Sportsjakker til voksne moderne dessins — restparti **48,00**

Plusfours — voksne. Frit valg **24,00**

VINDBLUSER

drenge størr. 4—5 ¾-lange m. foer **19,85**
samme med teddy bear krave **24,85**
amrk. facon **14,85**
do. til voksne **38,85**

Frasorterede træningsdragter .. **19,85**
Skotskternede herrepullovers .. **19,85**
Damejumpers og cardigans **19,85**
Restparti **BUER** **0,85, 2,85, 9,85**

HVIDE SWEATERS

m. rullekrave **15,85**
ekstra fin kvalitet .. **25,85**

Arbejdshandsker	Spisebestik i pose	Skeer og gafler	Sorte polobind	Skuldertasker	Krus	Billy can brugte
4,85	0,85	0,38	0,25	5,85	0,85 0,45	1,85

SIDSTE CHANCE!

Bonuskasser — Spejder el. ulv .. **1,50**

Drenge slipover heluld st. 6, drap **7,85**
Drenge sweater m. rullekrave — spejderfarve **9,85**

Blåternet drengeskjorte 7,85

Blåstribet, heluld træningsbluse 9,85

JAMBOREE-meis 28,50

ULVEHUER engelsk canvas større. 56—59 — **2,85**

Badminton ketchere **4,85 — 9,85**

Khakiskjorter m. lommer og skulderstrop **17,85**

Flokførerkjoler restparti, uldne **28,50**

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Nørre Farimagsgade 39
København K., tlf. Palæ 4526
Eksp. kl. 9—17½, fredag 9—19, lørdag 9—14
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Aarhus: Østergade 26, tlf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen, »Troldhøj«, Abenrå.
Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig, Søgade 3, Sorø.

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K., Telefon PAlæ 5711 . Kontortid kl. 8—16, lørdag kl. 8—12. Giro 2284
Begge blades ekspedition: Korpskontoret.

FR. PALM GREISEN BOGTRYKKERI, KØBH.